

Amor de paper, per Joan Reig

El bateria d'Els Pets reflexiona sobre la música i el periodisme cultural en l'era de les xarxes i la immediatesa informativa

Joan Reig | Judit Sabaté Reig

Va ser un dia a l'internat de Tarragona, on havia començat 5è d'EGB. La vaig veure allí, a l'ampit de la finestra de Secretaria. Amor a primera vista. Vaig agafar-la amb certa recança, ja que no era meva, sinó que me l'havia trobat. A vegades he pensat que ella em va trobar a mi o potser un follet la va deixar davant meu. A mesura que anaven passant les planes, descobria tot un món, una font on capbussar-me i un refugi. Encara ara sento un neguit especial cada vegada que obro una revista musical.

Avui la informació ens arriba a un ritme difícil de pair. Les revistes són potser el darrer reducte on podem assaborir la informació amb calma, gaudint de cada article, entrevista o fotografia dels nostres 'herois' particulars. Prou que sé que en el temps de TikTok això és un anacronisme i només fullegem o llegim en diagonal, de la mateixa manera que ja no escoltem un disc sencer i anem directes a la cançó concreta o a la tornada. Els llenguatges audiovisuals a les xarxes socials són ràpids, efímers i amb poc temps per digerir-los, i a la televisió, pel que fa a la música, sovint es copia la manera de fer. Què se n'ha fet, per exemple, dels programes musicals en què un artista mostrava la seva obra i l'explicava sense cap por que li escapessin la cançó o el discurs? La música s'ha convertit en l'excusa perfecta per fer concursos de talents per crear ídols de fang i unes quantes frustracions. Em pregunto -sabent la resposta- si mai veurem un programa on, després de l'emissió d'un concert, es faci una tertúlia relacionada (com es fa amb el futbol, vaja?!).

Si parlem de la ràdio, sort en tenim dels programes especialitzats a les emissores públiques, sobretot les municipals, on es poden trobar espais interessants, alternatius a les cadenes comercials, fets generalment per gent amateur. Hi ha una cosa que em treu de polleguera de la radiofórmula, quan ho sento escanyaria el locutor o locutora. Per què cony parlen damunt la música? Per què algú es creu amb el dret de mutilar, tot xerrant a sobre, una introducció instrumental que ha costat molt d'esforç a l'autor i als músics?

Abans he escrit 'herois' referint-me als músics retratats a les revistes que després decoraven la nostra habitació i les carpetes del col·legi. N'hi ha uns altres que no surten enlloc ni tenen tant de glamour (ni els cal). Són els que escriuen sobre la música que ens agrada, alguns dels quals han fet literatura parlant d'un disc o d'un concert i han creat afició a molta gent àvida de conèixer quelcom més que el que dicta el mercat.

Per mi, res seria igual sense la seva feina: ni el meu gust, ni el criteri, ni la passió i dèria per l'art, ni la col·lecció de discos, ni segurament la meva vida. M'apassiona tant llegir sobre música com escoltar-la, i fer-ho tot alhora és doble dosi de plaer. Paraula de *boomer!* Aquell matí de 1974, uns fulls grapats i farcits de peluts armats amb guitarres elèctriques em van fer sentir que no estava sol i, sobretot, em van mostrar un camí que mai he deixat. Després, molt més tard, un dia vaig ser jo amb el meu conjunt qui va sortir a la revista que teniu a les mans, i cada cop que hi torno a treure el cap encara em poso vermell i recordo aquella troballa de paper arrugat que conservo com un tresor.